

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.134/2021/27.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. március 8. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. április 8. napján kihirdetett 7.B.98/2021/14. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 1 (egy) évre enyhíti.

A vádlott letartóztatásának utolsó napja 2021. április 8.

A 2022. február 7. napjától február 10. napjáig őrizetben töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 14.400,- (tizennégyezer-négyszáz) forint bűnügyi költség az államot terheli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. év április hó 8. napján kihirdetett 7.B.98/2021/14. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat közveszélyokozás bűnetének kísérletében [Btk.322. § (1) bekezdés], amiért őt – mint visszaesőt – 1 (egy) év 8 (nyolc)

hónap szabadságvesztésre és 2 (két) év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtön fokozatban kell végrehajtani, amelyből a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is, továbbá a bűnösnek kimondott terheltet kötelezte a bűnügyi költség döntő részének viselésére, míg egy kisebb részről megállapította, hogy az az állam terhén marad.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést enyhítés érdekében.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2021. év április 28. napján kelt és a Fővárosi Ítéltáblára a 2021. év május hó 3. napján érkezett Bf.257/2021/5. számú átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint az enyhítést célzó védelmi fellebbezések nem alaposak. Jelezte, hogy a felülbírálat a hatályos jogszabályok értelmében korlátozott, a fellebbezések akár tanácsulésen is elbírálhatók. Az ügy érdemét illetőnek annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a vádlott a tárgyaláson a bűnösségét beismerte, az elsőfokú bíróság a történeti tényállást és a cselekmény jogi minősítését a váddal egyezően állapította meg és az ítéletét is ennek megfelelően indokolta. Kifejtette, hogy a másodfokú bíróság a fenti körülményekre figyelemmel az ítélet megalapozottságát nem vizsgálhatja, és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra kell alapítania.

[4] A büntetés kiszabása körében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a törvényszék az enyhítő és a súlyosító körülményeket maradéktalanul feltárta, azokat a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte, majd az enyhítő szakasz alkalmazásával méltányos tartamú szabadságvesztést szabott ki a vádlottal szemben. Törvényesen határozott az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról és a jogszabály kötelező rendelkezése értelmében helyesen döntött amikor a terheltet kizárta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kedvezményéből. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[5] A vádlott védője az enyhítést célzó fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben részletesen sorra vette az elsőfokú bíróság által a büntetés kiszabása során értékelt enyhítő és súlyosító körülményeket, amelyekből azt emelte ki, hogy a vádlott javára értékelendő enyhítő körülmények mind számukban, mind súlyukban jóval jelentősebbek, mint a súlyosítóak. A terhelt előéletére is figyelemmel ezért – a törvényszéknek is lehetősége lett volna enyhébb büntetést kiszabni, amely ténylegesen arányban állt volna a cselekmény valós tárgyi súlyával. Kérte, hogy a másodfokú bíróság tulajdonítson nagyobb jelentőséget a vádlott bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomásának, valamint a bűncselekmény elkövetése óta eltelt több mint négyéves időmúlásnak. Ugyancsak nagyobb nyomatékkal indítványozta értékelni, hogy a cselekmény kísérleti szakban rekedt, amely körülményben jelentős szerepet játszott magának a vádlottnak a súlyosabb következményeket elhárító magatartása. Végezetül hangsúlyozta, hogy jóllehet a vádlott büntetőjogi beszámítási képessége még csak nem is korlátozott, azonban a nála szakértőileg megállapított antiszociális személyiségzavar szintén értékelhető enyhítő körülményként. A kifejtettek értelmében a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés további enyhítését indítványozta.

[6] A másodfokú bíróság az ügyben nyilvános ülést tűzött ki a fellebbezés elintézésére a Be.599.§ (1) bekezdésében írtak alapján.

[7] A nyilvános ülésen a vádlott védője az írásbeli fellebbezésével mindenben egyezően nyilatkozott és újfent a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés enyhítését szorgalmazta.

[8] Az enyhítést célzó védelmi fellebbezések alaposak.

[9] A Be. 583.§ (3) bekezdésének a) pontja értelmében fellebbezésnek van helye kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen is. A másodfokú bíróság a Be.590.§ (3) bekezdésében írtak alapján megállapította, hogy a felülbírálat korlátozott. A fellebbezést ugyanis kizárólag az 583.§ (3) bekezdése alapján jelentették be, ezért a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül. A védelmi fellebbezésekből megállapítható, hogy a jogorvoslati kérelem mindössze a kiszabott büntetés enyhítését célozta a tényállás vitatása nélkül. Ebből következően a másodfokú bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mert ahhoz kötve volt.

[10] A korlátozott felülbírálat során is vizsgálni kellett az eljárási szabályok betartását [Be. 590. § (5) bekezdés]. Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan abszolút eljárási szabálysértés, amely megalapozná a törvényszék ítéletének a Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy Terhelt1 vádlott a bűnösségét a tárgyaláson beismerte és a tárgyaláshoz való jogáról lemondott. Az elsőfokú bíróság tárgyalási jegyzőkönyvéből az is nyomon követhető és egyértelműen kitűnik, hogy a Be.504.§ (2) bekezdésében írt feltételek fennálltak, ezért a törvényszék indokoltan fogadta el a terhelt beismerését a Be.504.§ (3) bekezdésében írtak alapján. Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást és a bűncselekmény jogi minősítését – az elsőfokú bírósági eljárásban módosított – váddal egyezően állapította meg, majd a határozatát ennek megfelelően indokolta a Be.542. §-a alapján.

[11] Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában részletesen számot adott az általa értékelt enyhítő és súlyosító körülményekről. E körben nyomatékos enyhítő körülményként vette számba a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását és a tárgyaláson tanúsított megbánó magatartását. Szintén a valós súlyának megfelelően vette számba enyhítő körülményként az időmúlást, amely tekintetében hangsúlyozta, hogy annak jelentősége nem túlzottan nagy, tekintettel arra, hogy részben a vádlott hibájából volt hosszú az időmúlás, hiszen az ő magatartása adott okot arra, hogy vele szemben elfogatóparancs kiadására került sor. Szintén nagyobb súllyal vette figyelembe azt a körülményt, hogy a cselekmény – éppen a vádlotti magatartás okán – kísérleti szakban rekedt. E ténymegállapítással is messzemenően egyetértett a másodfokú bíróság, mert a törvényszék által egyébként helyesen értékelt igazságügyi tűzvédelmi szakértői véleményben rögzítettek kétséget sem hagynak a felől, hogy a cselekmény inkább a távoli kísérlet fogalmának felelt meg, hiszen csupán a tűz lassú, vízszintes tovább terjedésével lehetett volna számolni, ha azt nem oltják el. Ugyanakkor kiterjedt tűz létrejött – az éghető anyagok mennyisége, a helyiség kialakítása és a gázcsere miatt – nem volt valószínű. A korom és füst fejlődés minimális mennyisége a tűz gyors

észlelése és oltása miatt nem volt veszélyes a zárkában tartózkodókra. E megállapítások nem csak a cselekmény kísérleti jellegét, hanem annak meglehetősen távoli voltát és a bekövetkezésének minimális realitását igazolják, mindamelllett, hogy az esetleges közveszély megakadályozásában és elhárításában a vádlott a saját személyében is döntő szerepet vállalt.

[12] Kétségtelen tény, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított súlyosító körülmények maradéktalanul fennállnak, de összességében osztotta az ítéltábla az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket, ezért Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetését egy évre enyhítette. E rendelkezést a másodfokú bíróság a Btk. 82.§ (2) bekezdés c) pontjában meghatározott keretek kimerítésével hozta. Megítélése szerint ugyanis a fentebb részletezett enyhítő körülmények nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel a rövidebb tartamú börtönbüntetés is megfelelően szolgálja a Btk.79.§-ban meghatározott generál- és speciál preventív büntetési célokat. Az ítéltábla álláspontja szerint - különös tekintettel a cselekmény kísérlet jellegére – a tárgyi súlynak megfelel a rövidebb tartamú szabadságvesztés, amely alkalmas kifejtetni a büntetéstől várt célokat a visszaeső vádlott esetében is.

[13] Az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozatának kihirdetése napján a vádlott letartóztatását megszüntette, ezért a másodfokú bíróság rögzítette Terhelt1 terhelt fogvatartásának utolsó napját.

[14] A vádlott elfogatóparancs alapján került a hatóságok kezére, és az iratokból megállapítható, hogy őrizetben volt, azonban letartóztatását nem rendelte el a másodfokú bíróság. Az őrizetben töltött időt az ítéltábla a kiszabott szabadságvesztésbe szintén beszámította a Btk.92.§ (1) bekezdésében írtak felhívásával.

[15] Az enyhítést célzó védelmi fellebbezések eredményesek voltak, ezért a másodfokú bíróság a fellebbviteli eljárásban felmerült bünygyi költségről megállapította, hogy az az államot terheli a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontjának II. fordulata alapján.

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 606. § (1) bekezdésében írtak alapján került sor, míg a törvényszék ítéletének törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával hagyta helyben az ítéltábla. A másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfok bíróság ítéletével, ezért ez ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2022. év március hó 8. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Halász Etelka s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.98/2021/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.134/2021/27.számú ítéletében írt változtatással a 2022. év március 8. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. év március hó 8. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke